

Vänsterpress om Syrien – augusti 2012

Det har nu gått drygt 6 månader sedan marxistarkivet sist sammanställde artiklar om Syrien från svenska vänsterpressen [se [Vänsterpress om Syrien \(februari 2012\)](#)]. Det kan därför vara lämpligt att göra ett nytt nedslag i vänsterfloran. I samlingen nedan ingår bara artiklar från de sista veckorna i juli och början av augusti, dvs om en viss organisation/tidning inte har skrivit om Syrien under dessa veckor, så finns heller ingen artikel därifrån.

De olika vänsterorganisationernas syn på konflikten varierar avsevärt – positionerna är i stort sett oförändrade sedan förra artikelsammanställningen (se ovan). De politiska preferenserna återspeglas givetvis i ämnesvalet, dvs de aspekter som man valt att skriva om och betona. Genom att ta del av de olika texterna så får vi därför inte bara veta hur de olika vänstergrupperna ser på det hela i stort, utan på köpet får vi en mångfacetterad bild av upproret sett utifrån olika synvinklar, vilket förhoppningsvis bidrar till att fördjupa våra kunskaper.

Det som saknas är mer grundliga analyser av Syrien och omgivande länder (dvs Mellanöstern i stort) – ekonomiska, klass- och andra sociala förhållanden, nationella och religiösa motsättningar, imperialistmakternas (och deras lokala allierades) intressen och strategi i området, liksom oppositionsgruppernas förankring och politiska agenda. Tyvärr kommer vi nog heller inte att få se några försök i den riktningen inom den närmaste framtiden – vilket givetvis delvis beror på vänsterns svaghet såväl lokalt som globalt – men man kan ju alltid hoppas att intresset nu väckts och att det därför på sikt kommer att göras sådana arbeten, vilka är av stor vikt för den revolutionära rörelsen inte bara i Mellanöstern och Nordafrika, utan även i Syd-europa och i Västasien.

Någon text från *Flamman* ingår inte nedan, beroende på att tidningen inte publicerade någon artikel om Syrien under de senaste veckorna (sedan mitten av juli).

Martin Fahlgren 3/8 2012

Innehåll

Arbetaren.....	1
Arbetarmakt.....	2
Internationalen.....	6
Knegarkampanjen.....	7
Offensiv.....	10
Proletären.....	12

Arbetaren

Arbetaren 18 juli 2012

Splittrad opposition i inbördeskrigets Syrien

Syrien befinner sig i inbördeskrig enligt Internationella rödakorskommittén. Ett positivt ställningstagande enligt Leif Stenberg, forskare vid Centrum för Mellanösternstudier vid Lunds universitet. Han menar även att regimens tid håller på att rinna ut.

Internationella Rödakorskommittén, ICRC, klassar nu situationen i Syrien som en intern väpnad konflikt, alltså ett inbördeskrig. Leif Stenberg, forskare vid Centrum för Mellanösternstudier vid Lunds universitet menar att det är ett viktigt politiskt ställningstagande.

– Rent akademiskt har det varit inbördeskrig en längre tid, men det är det ingen som lyssnar på. Nu pressas alla internationella samfund som exempelvis FN att börja benämna det som inbördeskrig och då måste de agera. Det öppnar även upp för att ställa presidenten Bashar al-Assad inför rätta i den internationella domstolen i Haag, säger han.

Den senaste veckan har striderna i Syrien intensifieras och rebellerna har nått huvudstaden Damaskus. Enligt Leif Stenberg är det förmodligen en tidsfråga innan regimen faller. Dock med en rad reservationer.

– Om ledningen lyckas hålla ihop och avhoppet från höga poster slutar, och om inte oppositionen blir mer organiserad kan presidenten sitta kvar länge. Men som läget ser ut nu verkar tiden ha runnit ut för regimen. Den kanske inte ens sitter kvar hela sommaren, säger han.

Samtidigt målar han upp en bild av oppositionen som splittrad och utan ideologisk enighet. Han menar att den består av minst 25–30 olika rörelser. Vissa beväpnade, andra obeväpnade. Vissa med religiös prägel, andra utan. Vissa befinner sig inom Syrien och andra utanför.

– Det finns en risk att det blir inbördeskrig inom oppositionen efter regimens fall, eftersom de inte är överens om vilket Syrien de vill bygga. Det krävs någon stabiliserande faktor, till exempel att det internationella samfundet går in, för att undvika en sådan situation, säger han.

Leif Stenberg vill även varna för att måla upp oppositionen som god och regimen som ond. Han menar att regimen tveklöst använder sig av repressivt våld, men att även oppositionen genomför attacker och dödar människor.

– Det är inte så enkelt att ställa gott mot ont. Ett inbördeskrig är ett inbördeskrig.

Mathias Jonsson

Arbetaren 1 augusti, 2012

Medan världens ögon riktas mot Aleppo

Arabförbundet talar om krigsförbrytelser i Syriens största stad Aleppo, som regimstyrkor nu attackerar med full kraft. Samtidigt pågår ett maktpolitiskt spel mellan världens stormakter. Ett nytt Syrien innebär inte bara en förändring för syrierna, det kan ändra förutsättningarna för hela regionen.

Den syriska regimens styrkor inledde sin attack mot staden Aleppo i lördags, en attack som i regimtrogna medier beskrivits som ”alla striders moder” och som av AFP:s korrespondent på plats beskrivits som ett helvete och galenskap. Arabförbundet kallade på söndagen det som

sker i staden för ”krigsförbrytelser” rapporterar nyhetsbyrån Mena och enligt TT vädjar nu Syrisk nationella rådet, SNC, till sina utländska allierade om tyngre vapen. Samtidigt fortsätter Ryssland att försvåra ett samlat agerande från EU:s och FN:s sida gentemot den syriska regimen.

Striden om Aleppo, Syriens största stad och en av världens äldsta, är betydligt mer än en strid mellan regimen och oppositionen. Rysslands roll som mäktig allianspartner på den världspolitiska scenen kommer att minska om den syriska regimen faller, enligt förre tyske utrikesministern Joschka Fischer i en debattartikel i Dagens Nyheter i måndags. Ryssland vägrar dessutom att ställa upp på nya tuffare EU-sanktioner mot Syrien, enligt ryska nyhetsbyrån Interfax. Landet kommer heller inte tillåta att ryskflaggade fartyg genomsöks, eller gå med på några andra ”unilaterala krav”.

Även Iran står i begrepp att försvagas om de förlorar sin allianspartner i Al-Assad-regimen och vill således inte erkänna oppositionens möjligheter att ta över och styra landet. Vid en presskonferens under söndagen uttryckte Irans utrikesminister åsikten att ett maktskifte i Syrien är ”en illusion”, rapporterar Reuters. Också Israels gräns mot Syrien kan eventuellt komma att ifrågasättas vid ett regimskifte, skriver Joschka Fischer.

I många tidningar beskrivs attacken mot Aleppo som slutstriden i den nu 500 dagar långa revolten mot den syriska regimen, men utgången är långt ifrån självklar. Enligt BBC:s korrespondent Ian Pannell som befinner sig i Aleppo är det ont om mat i staden och rebellerna är underbemannede i både vapen och antal. Samtidigt rapporterar han att rebellstyrkorna håller stånd genom effektiv gerillakrigföring, medan stadens invånare flyr i tusental.

I helgen öppnades också nytt ett flyktingläger i Jordanien, berett att ta emot 120 000 flyktingar.

Annie Olausson Bergfeldt

Arbetarmakt

Arbetarmakt 28 juli 2012

Kritiskt läge för den syriska revolutionen

Den syriska revolutionen har inträtt i ett kritiskt stadium. Störtandet av Bashar al Assads hatade regim står nu på dagordningen. När det exakt inträffar beror inte bara på styrkeförhållandet mellan de lätt beväpnade upprorsmännen och regimens mycket större styrkor, vilka inte bara har en enorm överlägsenhet när det gäller vapen, utan också när det gäller dessa truppers moral.

Tre av nyckelpersonerna i regimens apparat för tortyr och massmord, Hassan Turkmani, Dawoud Rajha och Assef Shawkat (Assads svåger) dödades i en bombexplosion i det nationella säkerhetscentrat i Damaskus den 18 juli. Efter en konflikt i vilken uppemot 19 000 har dött börjar äntligen baathpartiets inre krets och familjens Assads klick få ta konsekvenserna.

Vi bevittnar nu ett allmänt väpnat uppror, ett veritabelt inbördeskrig, med en regim som samlar stridsvagnar, tungt artilleri, marktrupper och bombflyg mot motståndets erövrande av viktiga delar av Aleppo, den största staden i landet. Upprorsmännen vann inledningsvis även betydande framgångar i delar av huvudstaden Damaskus, och tvingade Assad att lämna sitt residens, men regimen slog tillbaka och förefaller ha tagit tillbaka mycket av den förlorade marken.

Vi bevittnar inte bara ett väpnat uppror utan också fortsatta massdemonstrationer, vars modiga deltagare är beredda att agera som ”mänskliga sköldar” för stridande enheter. Den typen av självupppoffring uppträder bara när majoriteten av befolkningen blir medveten om vad som står på spel: att friheten kan vinnas genom ännu en heroisk ansträngning. Massupproret leder i sin tur till ännu starkare upplösning i den syriska armén och förstärker upprorsmännen från de tidigare motståndarnas led.

Vänstern och det väpnade upproret

Genuina revolutionära kommunister har välkomnat den syriska revolutionen redan från början och stött den så mycket de kunnat. Vi har försvarat den som ett genuint folkligt uppror, som från början utvecklades från en fredlig massrörelse till ett berättigat inbördeskrig. Det blev nödvändigt och oundvikligt på grund av regimens karaktär och dess beredvillighet att spela på sekteristisk splittring för att bevara greppet om makten.

I fullständig kontrast till en sorglig samling av före detta och nuvarande stalinister, plus populister från Amerika, som stöder Assad, avvisar vi med förakt rollen som medlöpare till det imperialistiska rysk-kinesiska blocket. De är förvisso mindre och svagare makter för närvarande men de är hungriga imperialister som strävar efter en omfördelning av världens resurser. Samtidigt är det vår plikt – speciellt för dem av oss som befinner sig i Europa och Nordamerika – att bekämpa varje militärt ingripande från imperialisterna eller ockupation av Syrien – även under förevändning av ett humanitärt uppdrag, även om de kan få FN:s godkännande.

Det innebär inte att militanter på marken i Syrien inte har rätt att acceptera vapen och logistiskt stöd från vem som än vill ge det. Revolutionärer har alltid tvingats spela ut imperialistiska rovdjur mot varandra. Det innebär bara att de måste vara uppmärksamma på vad de utlovar i gengäld.

De måste ta emot gåvor från de ”demokratiska” imperialisterna och deras regionala gendarmer bara, som det heter, ”på spjutspets ände”. För alla som verkligen vill se till att deras lands rikedomar och kultur äntligen hamnar i händerna på vanliga syrier och inte i fickorna på miljardärerna och bankerna, är försvaret av deras lands och hela regionens oberoende av oerhörd vikt. I det avseendet är de styrande i EU och USA deras största och farligaste fiender och arbetarna och ungdomen i dessa länder deras verkliga allierade.

Samtidigt som de olika imperialistiska makterna, speciellt USA och europeiska makter, men också Ryssland och Kina, försöker ingripa till förmån för sina egna geostrategiska intressen och regionala makter som Iran, Turkiet och Saudiarabien/Qatar vill använda inbördeskriget för att stärka sin ställning, ändrar det inte på det faktum att vad vi ser i Syrien är ett legitimt massuppror mot en auktoritär och reaktionär diktatur. Upproret är i sig en integrerad och levande del av revolutionen i Mellanöstern och Nordafrika.

Krisen i den revolutionära ledningen

Vi står resolut fast på de syriska massornas sida, arbetarklassen liksom de småborgerliga massorna, som förnekades sina politiska rättigheter under årtionden och som är allt mer utblottade som resultat av den kapitalistiska krisen och den nyliberala politik som bedrivs av Assads regim. Det innebär dock inte att vi kan strunta i eller underskatta den djupa ledningskrisen i arbetarklassen och massrörelsen. Inte heller kan vi underskatta det yttre imperialistiska trycket och inblandningen i Syrien på båda sidor i konflikten. Men som Lenin sade: den som vill ha en ren revolution – dvs. en revolution som är proletär från början, befriad från dessa problem – kommer aldrig att få uppleva någon revolution.

Även om det är svårt att avgöra det exakta styrkeförhållandet mellan olika politiska krafter både inom den demokratiska massoppositionen och i den fria syriska armén, står det klart att småborgerligt och borgerligt inflytande överväger. Det sträcker sig från sekulära demokratiska och reformistiska till reaktionära islamistiska och öppet pro-imperialistiska krafter. Det förändrar dock inte eller utplånar massrörelsens progressiva karaktär. Det innebär bara, som i Libyen och Egypten, att vilken borgerlig demokrati som än uppstår kommer att vara en arena för politisk kamp och klasskamp. Marxister förväntar sig hur som helt inte mer än det. Revolutionärers uppgift är att stöda och främja den kampen och samtidigt kämpa om ledningen för den syriska arbetarklassen i rörelsen för att göra revolutionen permanent.

De rivaliserande imperialistiska lägren och deras ombud

Stöd från väst, Saudiarabien och Turkiet, både verbalt och materiellt, till upprorets krafter kan inte och ska inte dölja det faktum att Assads fall huvudsakligen kommer att vara ett verk av massorna och deras oerhörda hjältemod. Sedan den syriska revolutionens början har mer än 19 000 förlorat livet i striden. Många fler har fångslats, förnedrats, torterats och terroriserats. Påståendet att de bara är manipulerade, underdåniga deltagare i en västerländsk eller saudisk, islamistisk konspiration är inte bara ett avskyvärt förtal av massorna, det är också ett säkert tecken på att förtalarna har förlorat greppet om verkligheten.

I verkligheten lever västimperialisterna, liksom deras motsvarigheter i Moskva eller Beijing, i dödlig skräck för att massorna ska genomföra sitt revolutionära verk på ett ”okontrollerat” sätt och att de kan ”gå för långt” genom att trasa sönder den kapitalistiska statens repressiva maskineri som massorna gjorde i Libyen, men som de än så länge har misslyckats med att göra i Egypten och Tunisien.

Ryssland, Kina och Iran är rädda för att förlora mer av sitt inflytande i regionen och fortsätter att trycka på för en förhandlingslösning som ska inkludera Assad eller delar av regimen. USA och Tyskland å andra sidan inser (helt riktigt) att Assad är ett oöverstigligt hinder för varje framförhandlad uppgörelse som, i likhet med Egypten, skulle behålla den grundläggande statliga strukturen i en militär-bonapartisk regim och bevara Assads fredliga samexistens med Israel. Både USA/EU och Ryssland/Kina vill ha en ”ordnad övergång” med vilket de menar att undvika sammanbrott för den syriska armén och det de kallar för ett ”maktvakuum”. Assad måste gå, liksom Mubarak, för att hans regim ska kunna överleva och övertas av andra politiska och militära klickar.

Därför kräver alla nu en ”övergångsregering” som består av ”obefläckade” krafter från den gamla regimen å ena sidan och de krafter i oppositionen som föredras av imperialisterna och deras saudiska och turkiska allierade å den andra. Kanske kommer de att ta med några ”representanter för gatan” och fria syriska arméns kämpar för att få mer stabilitet. Kofi Annans farsartade FN-uppdrag och åtskilliga diplomatiska manövrer har till syfte att tjäna detta ändamål.

En sådan övergångsregering skulle vara en politisk konspiration mot massorna: mot arbetarklassen, bönderna, städernas småborgare, ungdomen och de miljoner som kämpade mot den reaktionära regimen. Om detta inträffar, kommer de med säkerhet att luras på frukterna av sin kamp. Istället för att nedmontera den repressiva apparaten och ersätta den med en arbetar- och bondemilis och soldatråd, kommer den gamla arméledningen och officerskåren att rensas bara på sina mest brutala element. Den beväpnade apparaten, polisens och arméns kommandostrukturer kommer i stort sett att bestå intakt.

Den senaste utvecklingen i Egypten och Tunisien visar vart detta leder. I Syrien skulle en

liknande process avbryta eller förvränga alla brådskande revolutionärt demokratiska uppgifter. Istället för en konstituerande församling och ett snabbt sammankallande av revolutionära kommittéer under arbetarnas och massornas kontroll, kan vi förvänta oss en period med ”kontrollerade förberedelser av val” under ledning av en övergångsregering och dess imperialistiska rådgivare.

Det är ingen tillfällighet att oppositionens ledare, speciellt syriska nationalrådet i exil, har varit beredda att anpassa sig till sådana förslag och har allt närmare band till sina allierade i väst och på den arabiska halvön. Att erkänna detta faktum innebär inte att argumentera för att revolutionen ska överges, utan istället för skoningslöst motstånd mot en reaktionär ledning som redan är alltför beredd att offra grundläggande demokratiska krav (för att inte tala om massornas sociala behov). De gör inte detta bara för att de är västimperialisternas, turkarnas eller saudiernas legohjon (även om en del av exilledarna verkligen är det), utan också av sina egna klassintressen. De hoppas kunna bli den styrande eliten och säkra en andel av landets resurser åt sig själva.

Revolutionen överskrider kapitalistisk demokrati och nationella gränser

Detta visar att den syriska revolutionens demokratiska mål bara helt och fullt kan uppnås om arbetarklassen tar ledningen och om den erövrar makten i allians med bönderna, städernas småborgare, ungdomen och kvinnor som strävar efter jämställdhet och frigörelse. Det innebär i sin tur att den syriska revolutionen, även om den står inför den uppenbara uppgiften att genomföra grundläggande demokratiska rättigheter, inklusive rättigheterna för landets etniska och religiösa minoriteter, är det avgörande att arbetarklassens sociala och ekonomiska krav kommer i förgrunden. De kan bidra till att förena arbetare i alla trosriktningar och etniska grupper: sunni och shia, alawiter och kristna, araber och kurder.

Hela den existerande statsapparaten måste slås sönder och ersättas med en som är baserad på råd med delegater som valts av arbetarna, bönderna och soldaterna. I alla städer och samhällen måste det bildas sådana råd och de måste centraliseras på nationell nivå.

Inte bara Assads familj, eller klickarna i baathpartiet, utan hela den syriska bourgeoisien och de utländska kapitalisternas agenter, måste släpas bort från de källor ur vilka de berikar sig. Deras egendom, fabriker, företag och banker måste exproprieras utan kompensation och under arbetarkontroll. På det sättet kan grunden för omorganiseringen av den syriska ekonomin, baserad på en demokratisk plan, skapas.

Det förutsätter givetvis en helt annan regering. Vi behöver en arbetarregering, en revolutionär regering som växer fram ur massornas uppror, som kontrolleras av dem och stöds av beväpnade miliser. Enheterna i den ”fria syriska armén”, liksom de soldater som går över till revolutionen, måste själva kunna välja sina officerare och underofficerare och bilda sina egna delegatsråd. De måste fraternisera med de upproriska styrkorna, slå sig ihop och omvandla sig till en folklig milis som kan försvara arbetarna och religiösa minoriteter mot varje försök till pogromer eller etnisk rensning, all anti-social kriminell aktivitet och mot varje angrepp på kvinnor.

En arbetarregering kan bara skapas och genomföra ett sant revolutionärt program om den syriska arbetarklassen och vänstern blir klar över det nödvändiga i revolutionens socialistiska mål och öppet kämpar för detta perspektiv. Den syriska arbetarrörelsen och vänstern är utan tvivel fortfarande starkt påverkad av den stalinistiska stadieteorin, idén att den syriska revolutionen bara kan leda till ett ”borgerligt samhälle”, en borgerligt demokratisk regim. Detta är en utopi som leder till att arbetarklassen politiskt underordnas andra klasser som kommer att

tvingas acceptera ledningen från sekulära, borgerligt liberala eller islamistiska krafter.

Den syriska revolutionen är den senaste striden i de revolutioner som spred sig från Tunisien i januari och Egypten i februari 2011. Drömmen om en ”arabisk vår” utan våld har skingrats men i Libyen, Jemen och Syrien har massorna kämpat gentemot en oerhörd repression. Det som behövs är inte bara en anda av regional solidaritet utan gemensamma aktioner och gemensamma mål. De konstgjorda gränser som drogs upp av brittiska och franska diplomater splittrar arbetarklassen och folkliga krafter som behöver förenas för att vinna. För att ta kontroll över regionens resurser, och använda dem för allas nytta, behövs inte bara arbetarklassens makt i vart och ett av länderna utan Mellanösterns Förenade Socialistiska Stater.

Detta är de viktigaste politiska uppgifter som revolutionärer står inför i Syrien, arabvärlden och internationellt. Framför allt innebär det att arbeta för att skapa revolutionära arbetarpartier och en femte internationell som det oundgängliga verktyget för en segerrik arbetarrevolution.

Martin Suchanek

Internationalen

Internationalen nr 29 20 juli 2012

Medelvägarna förbi i syriska inbördeskriget

Det syriska inbördeskriget trappas upp. Regimens dagar är räknade, trots orkanen av repressivt våld med nya massakrer som följd. Anhängare av Assadregimen skyller våldet på internationella terrorgrupper, religiösa sekterister och väpnade gäng. Och sådana förekommer. Som i alla inbördeskrig begås grymheter på båda sidor. Eller snarare på flera sidor. För till inbördeskrigets realiteter hör också att bortom huvudlinjerna exploderar andra motsättningar; mellan olika grupper, intressen och individer. Men det är regimens massrepression mot den fredliga och demokratiska proteströrelse som tog till gatorna i föl som bär ansvaret för blodspiralen. Och som nu bara kan få ett slut med regimens fall.

Att medelvägarna är förbi demonstreras inte minst av den syriska och internationella vänsterns hållning. Det syriska kommunistparti som går under tillnamnet ”Förenade”, och som bildades av dem som en gång tog ställning för Gorbatsjovs reformlinje i det forna Sovjetunionen, talade inledningsvis om det berättigade i den folkliga proteströrelsen. Partiet, som ingått i regimens så kallade nationella progressiva front, har förespråkat demokratiska reformer och manar till ”nationell dialog” där även syriska oppositionella krafter kan delta. Förutsatt att de är ”fredliga”. Men fredlig dialog med diktaturens mordmaskineri är sedan länge ett överspelat kapitel.

Det tycks stå klarare för det gamla stalinistiska kommunistpartiet under Ammar Bagdash som kritiserar varje uppluckring av regimens nationella front genom dialog med oppositionella krafter. Vid sitt möte den 26 maj sökte partiets centralkommitté förklaringen till det ökande våldet i en växande internationell konspiration mot Syrien för att förgöra dess antizionistiska och antiimperialistisk hållning. De imperialistiska krafterna och deras lojala reaktionära arabregimer, förklarade partiet, söker förverkliga sitt strategiska mål om ”Det nya Mellanöstern”, vilket betyder att upprätta ett ”Stor Zion” för att förslava regionens folk, ”från östra Medelhavet till Kaspiska havet”. Det är Saudiarabien och Qatar med stöd av Natolandet Turkiets baser, fortsatte uttalandet, som står bakom de väpnade gruppernas sabotage, terrorhandlingar och massmord på civilbefolkningen. ”Syrien kommer inte att knäböja!” är partiets paroll mot vad man ser som det proimperialistiska upproret.

En helt annan väg har sedan länge följts av den gren av det syriska kommunistpartiet som på 1970-talet bröt med moderpartiets uppslutning bakom den dåvarande Assadregimens nationella front och invasion av Libanon med syfte att stävja den palestinska rörelsen. Under ledning av den legendariske vänsterledaren Riad al-Turk, kallad Syriens Mandela, byggde de oppositionella upp ett icke-stalinistiskt parti under benämningen ”Syriens kommunistiska parti (politiska byrå)”. Partiet gick i spetsen för den demokratiska kampen mot diktaturen och betalade ett högt pris med många fängslade aktivister, al-Turk själv tillbringade nära tjugo år i fängelse, de flesta i ensamcell. Senast dömd till tre års fängelse efter att i en TV-sändning vid Hafed al-Assads död år 2000 kallat den avlidne statschefen ”diktator”.

Partiet bytte 2005 namn till Syriens Demokratiska Folkparti och definierar sig inte längre som kommunistiskt utan som allmänt vänster och socialdemokratiskt. Partiets nye ledare George Sabra gick som ung med i kommunistpartiet och deltog tidigt i ledningen för falangen ”Politiska byrå”, men övergav kommunismen efter Sovjetunionens upplösning. Han har tidigare i år välkomnats av Olof Palmes Internationella Center och är talesman för den samlande oppositionsstrukturen SNC, Syrian National Council.

I den demokratiska kampen för att störta diktaturen förenas flera vänsterriktningar och aktivister som länge undertryckts av Assaddiktaturen.

På liknande sätt har internationella vänsterkrafter gått skilda vägar, där mer revolutionärt frihetliga strömningar stödjer det folkliga upproret för att störta diktaturen medan det bland forna Moskvakommunister återfinns de som likt de syriska ”gorbatjov-kommunisterna” vanmäktigt förespråkar fredlig ”nationell dialog” mellan regim och opposition. Men både bland traditionella kommunistpartier och så kallade m-l-grupper återfinns nu dem som tar ställning för den syriska Bagdashlinjen. ”Imperialister och förrädare – frukta oss!”, var parollen när det turkiska kommunistpartiet i april demonstrerade mot det syriska upproret.

Så glider världarna isär och tidigare skiljevägar i vänstern driver grupperingarna allt längre ifrån varandra. Syriska kommunister och deras internationella anhängare som gjorde regimens nationella front till sin blir till ett med diktaturen och följer den i graven. De som valde att bekämpa förtrycket står på de upproriska folkmassornas sida, men befinner sig under konstant tryck att koopteras för internationellt mäktigare krafter. Bara förankringen i folkdjupet, självorganiseringen på marken och stödet från internationella vänsterallierade kan hålla emot det trycket och förstärka dem som söker framtidslösningar i socialistisk riktning.

Håkan Blomqvist

Knegarkampanjen

2012/08/03

Hållpunkter inför Syriens revolutionära kris

Frihetskampen i Mellanöstern och arabvärlden står inför ytterligare ett avgörande. Allt tyder på att Assads regim i Syrien går mot sitt slut utan att befrielsekämparna konsoliderat ett maktalternativ. Den revolutionära krisen fördjupas ytterligare.

Hur kan arbetaraktivister som ser behovet av en internationalistiskt renoverad arbetarrörelse orientera sig i händelseförloppet, och vilka lärdomar skulle man kunna dra? Inom vänstern intas alltmer oförenliga positioner där några hävdar att Fria Syriska Armén spelar en revolutionär roll, trots att man försörjs av reaktionära krafter med sin bas i det saudiska kungahuset, andra hävdar att hela upproret är en imperialistisk konspiration trots Assads bödelsvälde.

Andra röster varnar för neo-kolonialiseringen av regionen medan andra varnar för att under-skatta den revolutionära sprängkraften som finns kvar i basmiljöerna. Knegarkampanjen vill föra fram några grova huvuddrag att fästa sig emot.

- Kampen mot Bathpartiets regim med Assad i spetsen har kunnat pågå under fem kvartal utan att etablera en verklig motmakt. Istället har ett inbördeskrig vecklats ut med högerreaktionära och imperialistiska krafter opererande på oppositionens sida. Detta är resultatet av att den första segerrika, politiska resningen i Tunisien i januari 2011 avlöstes av revolutionära kriser: revolutionära och motrevolutionära krafter korsar och omformar varandra i hela regionen utifrån en väsentligen all-arabisk revolutionär situation. De revolutionära kriserna blandar om de stridande lägren, skärper motsättningarna till det yttersta och framkallar de mest olikartade politiska ledarskap till frontlinjerna. Det enda gemensamma draget i den ojämna och sammansatta samhällssituationen i arabvärldens stater, när befrielsekampen drog igång förra året, var att statsskicken var ruttna och sprickfärdiga. Befolkningsmassorna sökte olika vägar för att störta dem efter de första bataljerna och när de aktiva styrkeförhållandena aktiverades i hela samhällsbilden ledde det in i upprepade revoltförsök, som växte över i ställningskrig och/eller inbördeskrig.

- Om man ser till stridsmönstret, som samtidigt är ojämnt och sammansatt, så finns det stora likheter mellan den all-arabiska revolutionen och resningarna mot kommunistbyråkratin i Östeuropa 1989-91. Den gången, för 20 år sedan, resulterade resningarna i att Östeuropas befolkningar införlivades med den imperialistiska arbetsdelningen, och händelseutvecklingen i Ryssland kom att präglas av så kallade "oligarker" som längre fram bildade ett tras-borgerskap omkring råvaru- och vapenexport, istället för segerrika revolutioner.

Befrielsekampen 1989-91 var, jämfört med den pågående kampen i arabvärlden, i mindre grad än nu, uppblandad med reaktionära krafter underifrån. Direkt inblandning uppifrån EU och USA förekom nästan inte alls (bara på den diplomatiska och propagandistiska nivån). Kommunistbyråkratin splittrades och knäcktes snabbt. Utdragna och våldsamma strider utgjorde undantag (Rumänien, Moskva, Jugoslavien). I arabvärlden har den rådande styrkebalansen istället sträckt ut striderna i lågintensiva eller fullskaliga inbördeskrig, där statsledande juntor och dess "konstlade klass" av utnämnda makthavare klamrar sig fast vid makten genom ännu hårdare förtryck och till och med systematisk statsterror. I arabvärlden har omedelbara geopolitiska och ekonomiska villkor engagerat EU och USA till direkta ingripanden.

- I Libyen och Egypten har de uppblandade ytterligheterna renodlats; den oförsonliga libyska oppositionen anlätade imperialistisk intervention för att störta Khadaffiregimen; den egyptiska oförsonliga oppositionen invaderades av krafter (särskilt den egyptiska grenen av Muslimska Brödraskapet) som bromsat upp befrielsesträvandena i en kohandel med juntan och den "konstlade klassen". De revolutionära kriserna går med andra ord vidare i dessa två länder, men för närvarande så har de motrevolutionära krafterna en dominerande ställning.

De syriska befolkningsmassornas resning började som återkommande revolter, som varje gång fick över sig skoningslös vapenmakt från polisen, armén eller juntatrogna miliser. Det som för ett år sedan räknades till "hundratals" mördade och lemlästade aktivister, uppgår i skrivande stund till tusentals eller tiotusentals, med uppemot 500 000 på flykt inom och utom landets gränser.

Mellan störtandet av Khadaffi-regimen i oktober och det syriska Bathpartiets manövrer för att ändra statsledningens utformning (maj-juni), har både oppositionen och EU/USA ökat sina

insatser för att driva bort Assad och hans medlöpare från makten.

De syriska aktivisterna, likaväl som eventuella solidaritetsaktioner från omvärldens befolkningar (och då särskilt arbetarrörelsen), har flera utslagsgivande lärdomar att ta till sig från både Östeuropa 1989-91, Latinamerika efter 1989 och de kraftmätningar som faktiskt genomförts i de revolutionära krisernas Egypten, Tunisien och Libyen.

Juntaregimerna är fyllda av den "konstlade klassen", som inte avser att dela makten med någon. I händelse av att befrielsekampen slutgiltigt avancerar kommer den att utsöndra "oligarker", vilka i direkt samarbete med EU/USA kommer att utforma det framtida statskicket och hushållningen till stöd för klassbildning och utsugning. Arbetarrörelsen måste därför ta sin utgångspunkt i att det inte kan finnas någon seger i sikte, vare sig i samarbete med kvarlevor av Assad-regimen eller med krafter uppknutna till EU/USA.

2. De syriska förkämparnas mest trängande behov är tillgången på vapen men EU/USA och Arabförbundet förser inte aktivistfronten med vapenmakt, annat än fåtaliga "punktaktioner" med specialförband och därutöver lättare vapen i utbyte mot bindande avtal om efterspelet. I stället avvaktar dessa statsmakter, med en blandning av cynism och nervositet, på att Bathregimen ska kollapsa eller att striderna ska närma sig den kritiska punkten för en spridningsverkan (Turkiet, Libanon, Israel, Irak, Iran) och då slå till med ett anfallskrig som liknar det i Libyen, men den här gången mer koncentrerat och direkt förintande (likartat första veckan av Irakkriget). Ett sådant anfallskrig kommer att slutgiltigt demolera den pågående befrielsekampen och antingen stycka upp landet eller etablera en libysk/egyptisk/tunisiskt motrevolutionär lydregim. Arbetarrörelsen kan med andra ord inte ta stöd mot någon som helst stormaktsintervention i Syrien.

3. De syriska befrielsekämparna har placerat genomförandet av demokratiska uppgifter, särskilt rätten att organisera och bedriva politisk opposition, som en axel för sin kamp. Men detta kan varken vara någon final eller något självändamål. I bästa fall ger det en infart för vidare avancemang. Att det är på det viset har bevisats av resultaten i Tunisien, Egypten och Libyen. I "oligarkers" regi och under EU/USA:s överinseende fungerar demokratiska statskick till att avleda och frysa in befrielsekampen i rollen att verka som lojal opposition.

4. Istället ser vi behovet av en klasskampsoppositionell front, för att kunna marschera vidare för upprättandet av befriade zoner och sprida en handlingslinje för att samla alla direkta basorgan, som formats i nöden, till en samhällskongress. Aktionsenheten på markplanet – i stadsdelar och hela provinser – för att vinna inbördeskriget mot Bathregimen militärt, står inte i vägen för den organisatoriska och politiska uppgiften. Tvärtom. Detta är nödvändigt för att inte befrielsekampen ska kuperas. Alltså; en klasskampsoppositionell kraft formas inte av att satsa allt på införandet av demokratiska fri- och rättigheter utan på att arbetare, massarbetslöshetens fattiga och värdelösa, hantverkare och små butiksägare och de utslagna ungdomskullarna samlas i ett politiskt oberoende som kan staka ut vägen för en social och ekonomisk frigörelse. Att det är på det viset visar, inte minst, de senaste 30 årens "växande demokratier" i Latinamerika som inte släppt fram skaparkraften hos arbetarna och massarbetslöshetens fattiga utan tvärtom låst in dem i demokratiens fälla. Exemplet är många, men utvecklingen i Brasilien efter 1984 och dess PT såväl som CUT är historien om hur demokratiska deluppgifter blir lösta, en efter en, vartefter arbetarrörelsen gör sig till en garant för att befrielsekampen inte avancerar närmare sociala och ekonomiska uppgifter. Nu vänder utvecklingen när man upptäcker att man måste ta upp kampen mot demokratiska ledare såsom PT:s ledare och landets president Dilma Rousseff i Brasilien och PSUV:s ledare och landets president Hugo Chávez i Venezuela.

Offensiv

Offensiv Nr: 1010 2 Augusti 2012

Slaget om Aleppo

Syrien sjunker ner i tilltagande kaos

Efter två veckor av dramatiskt eskalerande våld råder idag ett tillstånd av inbördeskrig i delar av Syrien. I Aleppo och Homs pågår omfattande strider samtidigt som hela landet sjunker ner i tilltagande kaos och djupaste ekonomiska kris.

Från Aleppo uppges nu 200 000 av stadens 2,5 miljoner invånare ha utnyttjat pauser i bombardemanget till att fly undan de senaste dagarnas häftiga strider.

Enligt nyhetsbyrån Reuters utsätts de nu närmast folktomma stadsdelar i Aleppo som trots svåra förluster hålls av nervösa unga rebeller för häftig beskjutning av militärens tanks, granatkastare, helikoptrar och jetflyg. Stora truppstyrkor har sänts till Aleppo sedan den Fria syriska armén tagit sig in i staden den 20 juli efter att militären förlorat kontrollen över landsbygden runt Aleppo och flera gränsposteringar mot Turkiet i norr och Irak i öster.

Flertalet av rebellerna är så klart unga syrier, många från fattiga familjer på den syriska landsbygden. Men enligt den brittiska tidningen The Guardian har också dussintals utländska jihadister korsat den syriska gränsen från Turkiet de senaste dagarna, varav flera uppgetts vara på väg till Aleppo.

Vad vi ser är en växande humanitär katastrof med, enligt Syriska mänskliga rättighetsobservatoriet, hittills över 19 000 döda (varav 5 000 regeringssoldater) under de 16 månader långa och till en början fredliga massprotester som inspirerats av den arabiska våren, med start i Deraa i mars 2011. Sedan dess har det stegrade våldet i kombination med de utländska sanktionerna, en lamslagen ekonomi och akut brist på allt dyrare mat, vatten och el fått fler än 100 000 syriska flyktingar att ta sig över gränserna till Turkiet (43 500), Jordanien (37 000 registrerade syriska flyktingar enligt FN), Libanon (45 000 enligt Robert Fisk) och Irak (varav många kurder eller återvändande irakiska flyktingar).

Trots att de väpnade rebellerna drivits ut från Damaskus är läget även där kaotiskt. Enligt en styrelseledamot i Damaskus handelskammare har 65 procent av stadens små industri- och tjänsteföretag tvingats stänga.

Den senaste och hittills våldsammaste fasen i den syriska krisen inleddes den 18 juli med ett spektakulärt bombattentat i regimens militära högkvarter, som dödade fyra militära chefer, inklusive den kristne försvarsministern general Daoud Rajha, den sunnimuslimske säkerhetschefen general Hassan Turkmani och vice försvarsministern Assaf Shawkat, som var den alawitiske presidenten och diktatorn Bashar al-Assads högra hand och svåger. Budskapet var tydligt: ingen ens i regimens innersta cirkel går längre säker.

Planlagt eller inte följdes detta direkt av en väpnad offensiv från rebellerna mot såväl Damaskus som Aleppo, landets två största och innan juli relativt lugna städer. Snart drog sig rebellerna enligt gammal gerillataktik tillbaka från Damaskus enligt mottot bättre fly än illa fåkta, mot en regim som inte drar sig för att bombardera tätt befolkade stadsdelar med tungt artilleri.

Från Aleppo, dit det också är lättare att smuggla in vapen, förnödenheter och rebeller över gränsen från Turkiet, hävdar de av upprorets befälhavare som talat med västliga media att de i

stället tänker ”vinna eller dö”. Slaget om Aleppo kan hur som helst bli utdraget, då militärens tunga vapen är mindre effektiva i gatustrider samtidigt som rebellerna blir allt bättre beväpnade med granatkastare och raketgevär.

En seger på kort sikt för rebellerna i det pågående slaget om Aleppo skulle antagligen kräva ett sammanbrott för regimen.

Mycket få stöder den syriska regimen, vars utveckling från korrupt statskapitalism till nyliberalism och brutal fåtalsdiktatur först utlöste massprotesterna bland många ur landets fattiga majoritet. Assads enda styrka är i själva verket rädslan för alternativet under och efter ett alltmer förödande inbördeskrig som antar en alltmer religiöst sekteristisk karaktär, med kapacitet att ytterligare destabilisera inte bara Syrien utan också hela Mellanöstern.

Inte bara de tio procent shiamuslimska alawiterna, som klanen Assad tillhör, utan också många kristna, druser och kurder i den mosaik som finns av syriska minoriteter har goda skäl att frukta de sunnimuslimska stridsrop som allt mer dominerar i upproret.

”**Nästan varje** rebellbrigad har antagit ett sunnimuslimskt religiöst namn med en retorik som förhållandevis martyrskap och frälsning”, rapporterar Ghaith Abdul-Ahad från Deir el-Zour i östra Syrien i en artikel i The Guardian där han också har intervjuat al-Qaida-anslutna krigare, som kämpar sida vid sida med den fria syriska armén och hyllar de allt fler disciplinerade jihadisterna från Jemen, Saudiarabien, Irak och Jordanien som ansluter sig till deras kamp för ett islamiskt kalifat i Syrien.

”Om regimen faller kommer hela regionen att störtas i fördärvet”, varnade också Syriens utrikesminister Walid Muallem på besök i veckan hos sina närmast allierade i Iran.

Allra närmast hotas den mycket sköra freden i Libanon, där minnet lever av det långa inbördeskriget 1975-1990, och Irak, där ett latent inbördeskrig länge har lurat mycket nära ytan.

Ironiskt nog ropar nu även den turkiska regimen i högan sky med militanta varningar mot de syriska kurder som passat på att hissa sina egna fanor under paroller som ”Fria Kurdistan” när den syriska regimen tappat greppet över gränsområdena i al-Hasekah-regionen mot Turkiet. Detta är något som den turkiske premiärministern Erdogan befarar kommer att utnyttjas som en källa till både fredade zoner och inspiration för den turk-kurdiska rörelsen PKK.

Så hur ska då socialister ställa sig?

Syrien har till skillnad från revolutionerna i Tunisien och Egypten inga ansatser till en självständig arbetar- och vänsterrörelse, som kunnat blockera ett sekteristiskt inbördeskrig. Utan närmare kännedom om förhållandena liknar vårt råd vad en exilsyrier i Libanon enligt Robert Fisk gav till vänner från Syrien som sökt upp honom av oro för det odisciplinerade uppträdandet med mord och våldtäkter från drogade och odisciplinerade rebeller på den egna sidan i Damaskus: ”Organisera grannskapskommittéer, välklädda personer som måste vara klart identifierade och skydda alla, kristna, druser, sunniter, alawiter, alla”.

Alla arbetare och fattiga oavsett religiös eller etnisk bakgrund har en rätt att försvara sig såväl från Assadregimens angrepp som mot hot från sekteristiska miliser. Socialister står för bildandet av oberoende och demokratiskt valda försvarskommittéer till försvar för demonstrationer, stadsdelar och arbetsplatser.

När så är möjligt måste dessa sedan bindas ihop lokalt, regionalt och nationellt, som bas för en oberoende arbetarrörelse. Inget förtroende för vare sig regimen, Syriens nationella råd, utländsk imperialism eller sekteristiska och religiöst baserade miliser.

Arne Johansson

USA:s och Saudiarabiens skamlösa roll

I takt med att den syriska krisen fördjupas och det väpnade upproret mot den allt mer trängda syriska regimen breder ut sig, blir också den skamlösa inblandningen från USA, EU och deras närmast allierade reaktionära arabstater som Saudiarabien och Qatar allt mer tydlig och uppenbar.

Liksom den exilirakiska oppositionen innan ockupationen av Irak är den syriska oppositionen i exil inom Syriens nationella råd, precis som även tv-kronikören Johan Croneman i *DN* upptäckt, en församling med täta band till ”inflytelsrika lobbygrupper, starka västerländska intressen, högt uppsatta amerikanska företagare, ekonomer, politiker, agenter. Av detta i svensk tv-rapportering? Noll, inget, det är för svårt.”

För såväl USA, EU och Israel som Saudiarabien och de andra shejkdömena ses den syriska regimen fall som en chans att bryta den formella och informella shiaalliansen mellan Iran, Syrien och Hizbollah i Libanon, som tävlat om det regionala inflytandet över Mellanöstern. Det är också alltmer tydligt att deras dramatiskt ökade leverans av pengar och vapen till den så kallade Fria syriska armén även ledsagas av hemliga specialstyrkor, rådgivare till FSA från till exempel Syrian Support Group och organisationer som US Institute for Peace som förbereder detaljerade planer för hur en regimförändring ska gå till.

USA, EU och Saudiarabien hoppas kunna bygga en ny regim i Syrien kring en allians mellan deras allierade syrier i exil, västvänliga befälhavare ur Fria syriska armén och både redan avhoppade och nya avhoppare bland generalerna, juristerna och affärsmännen från kretsen runt Assad. Knappast några demokrater att lita på, vilket fått även en kronikör i *New York Times* att varna för värre regionala konsekvenser än hotet från en iransk atombomb.

Proletären

Proletären 27 juli 2012

Syrien och krigspropagandan

Läget i Syrien är allvarligt. Det eskalerande våldet skördar många offer och orsakar stor förodelse. Men orsakerna till det döljs eller förvrängs i den dominerande medierapporteringen. De som bär skulden till upptrappningen är den väpnade oppositionen och dess utländska uppbackare, som väljer terror framför vapenvila och dialog.

”Låt er inte luras av deras humanitära retorik. Deras Syrienpolitik handlar mycket mer om geopolitik än om humanism.”

Förra veckans utveckling i Syrien var dramatisk. Först utfördes ett sprängattentat mot ett möte på högsta nivå. Bland de dödade fanns försvarsministern och vice försvarsministern, och senare avled även inrikesministern av skadorna.

Samtidigt gick den oppositionella Fria syriska armén (FSA) till ett storskaligt angrepp i olika delar av mångmiljonstaden Damaskus, inklusive stadens centrala delar.

Terrorbomben och offensiven måste ses som allvarliga bakslag för den syriska regeringen och armén. Men de svenska mediernas rapportering om en regering som förlorat både kontrollen och folkligt stöd, om ett land i fullständigt kaos, var och är inte en korrekt beskrivning av läget i Syrien.

Det har också de följande dagarna visat. Armén har återtagit kontrollen över Damaskus och de så kallade rebellerna har flytt till nya områden. Den syriska regeringen under ledning av president Bashar al-Assad arbetar vidare. Parlamentet har denna vecka samlats för att diskutera bekämpandet av terrorismen, men också förslag om hur den utbredda korruptionen ska motarbetas och de sociala klyftorna minskas.

Men ingen kan hävda annat än att situationen är allvarlig. Många syrier har dödats under konflikten. Många har drivits på flykt, framförallt inom landet.

Vad som är mest illavarslande är att den väpnade oppositionen och dess utländska uppbackare visar en total ovilja mot att finna en fredlig lösning. Ända sedan FN-medlaren Kofi Annans fredsplan trädde i kraft har de väpnade grupperna och dess politiska röst, Syriska nationella rådet (SNC), försökt skjuta den i sank. Och de kan göra det eftersom de får ihärdigt stöd utifrån.

Allt tyder på att USA-imperialismen och dess allierade i väst och arabvärlden arbetar för en upptrappad militär inblandning, eftersom det börjar bli allt mer uppenbart att det inte går att tvinga fram ett regimskifte på annat sätt.

Även medier i USA och andra västländer rapporterar nu om flödet av pengar, vapen och stridande från andra länder till de väpnade grupperna. Lika öppet skrivs om hur exempelvis amerikanska CIA finns på plats i Fria syriska arméns baser i Turkiet.

Utan stödet utifrån hade de senaste dagarnas våldsamma sammandrabbningar i Damaskus aldrig ägt rum.

Ett annat medel för att skjuta alla freds försök i sank är imperialismens ensidiga skuldbeläggande av regimen. Det sker även när det är uppenbart att det är oppositionella krafter som gjort sig skyldiga till massakrer, sprängattentat eller drivit civila på flykt.

Detta blev övertydligt i samband med förra veckans möte i FN:s säkerhetsråd. Efter att syriska regeringsmedlemmar sprängts i luften och rebellerna fört kriget till Damaskus bostadsområden drev USA mer ihärdigt än tidigare linjen att det är nödvändigt att anta en FN-resolution som sanktionerar militära medel mot den syriska regimen – om inte den slutar bruka våld.

Det är ett i sammanhanget absurt krav. Ska den stat som blir utsatt för ett väpnat angrepp och vars ministrar och invånare dödas inte få försvara sig mot angriparna?

Ryssland och Kina satte dock stopp för en sådan resolution. Återigen förmedlade medierna okritiskt de västliga makthavarnas lögnaktiga beskrivning av innebörden av vetot i FN:s säkerhetsråd. De talade om FN:s oförmåga att ingripa, om att Ryssland och Kina vägrar kompromissa och hindrar världssamfundet att ingripa mot våldet.

Sanningen är snarare den motsatta. Genom sina upprepade veton i säkerhetsrådet har Ryssland och Kina hindrat krigshetsarnas försök att sätta FN-flagg på ett kommande krig mot Syrien. Dessa länder har visat att de inte accepterar en upprepning av vad som hände i Libyen förra året.

Både Ryssland och Kina har upprepat ståndpunkten att lösningen på konflikten ligger i förhandlingar, och att det är det syriska folket som ska avgöra landets framtid. Båda staterna kritiserar västs vägran att stödja en fredlig utveckling samt dess försök att utifrån bestämma vilka som ska styra över Syrien.

För den kinesiska nyhetsbyrån Xinhua vittnade en kinesisk FN-diplomat om västländernas agerande i säkerhetsrådet. Diplomaten beskriver deras representanter som oärliga, arroganta

och ovilliga att ens lyssna på andra länders oro över vad en resolution mot Syrien skulle kunna innebära.

Rysslands FN-ambassadör Vitaly Churkin varnade i tv-kanalen Russia Today för att talet om en ”humanitär intervention”.

”Faktum är att varje militär intervention, oavsett skäl, oundvikligen skulle orsaka mer blodutgjutelse. Och vi vet att dessa de största humanisterna i världen – USA och Storbritannien – exempelvis intervenerade i Irak, under alla möjliga ädla förevändningar, framför allt frågan om de icke existerande massförstörelsevapnen. Det orsakade 150.000 civila dödsoffer, för att inte tala om miljoner flyktingar, fördrivna personer och hela landet i kaos. Låt er inte luras av deras humanitära retorik. Deras Syrienpolitik handlar mycket mer om geopolitik än om humanism.”

Slutstriden om Damaskus blev ingen slutstrid, och regimens snabba fall kom av sig. Men kampanjen för att destabilisera Syrien samt installera en imperialistvänlig regim i Damaskus kommer att fortsätta.

Det bekräftas av att Arabförbundet anslutit sig till dem som kräver att Assad ska avgå. Det är dock ett uttalande som flera medlemsstater inte erkänner.

Medierna spelar en viktig roll i imperialismens drev mot Syrien. Bilderna av död och kaos, av en regim som är hänsynslös mot sin befolkning, är nödvändiga för att få folkopinionen i väst att kräva eller åtminstone acceptera någon form av ”humanitärt” militärt ingripande.

Men också det syriska folkets informationskällor och därmed den syriska opinionen måste kontrolleras. Försök har gjorts att ta över tv-frekvenser och blockera websidor. Den syriska statliga tv-kanalens Sana tillhör de som drabbats.

Det syriska informationsministeriet varnar för att syftet är att sprida falska meddelanden om att ”rebellerna” tagit makten eller om splittring i militären.

Mediekriget lär intensifieras. Ett gott råd är att också framöver förhålla sig kritiskt till allt som rapporteras från Syrien.

Patrik Paulov

Syrierna om striderna i Damaskus

Proletären har under veckan talat med tre invånare i Syrien samt en syrier som lever i exil om bombdådet i Damaskus och de hårda striderna i huvudstaden. De har olika utgångspunkter och bakgrund, men de förenas i ett kraftigt fördömande av de väpnade grupperna och i ett försvar av den pågående reformprocessen för att demokratisera Syrien.

Ebtessam: ”Det pågår ett mediekrig”

– **Tro inte på vad som sägs.** Det pågår ett mediekrig.

Det är vad **Ebtessam** från Homs svarar när hon får höra hur situationen i hennes hemland beskrivs i Sverige. Hon är en av de tiotusentals kristna syrier som flytt undan de islamistiska gruppernas härjningar i Homsprovinsen.

Vi talas vid dagen efter att flera ministrar och höga militärer dödats i ett sprängdåd i Damaskus och när striderna i huvudstaden pågår som värst.

Trots detta uttrycker hon ingen oro över att regeringen håller på att tappa kontrollen eller över att den utlandsstödda oppositionen skulle ta över.

– Vår armé håller på att rensa landet från terrorister. Det kan du vara säker på. Vänta så får du se. Assad kommer att sitta kvar.

May Almoudalal: ”Syriska armén är befriare”

– **Vi vill att armén ska befria vårt** land från de väpnade gängen och terroristerna som dödar, kidnappar och hotar folk. Fakta är att det är folket som ber armén komma till deras områden.

May Almoudalal bor med sin familj i en av den vidsträckta mångmiljonstadens Damaskus förorter. Proletären har kontakt med henne vid flera tillfällen under den gångna helgen. Hon upprepar att det är de väpnade grupperna som begår brott mot det syriska folket, och hon säger övertygat att den breda majoriteten syrier står bakom landets president.

– Det som sägs i väst om att Assad kommer att falla stämmer inte. Folket vill ha honom som president. Men vi som lever här kan inte göra oss hörda i internationella medier.

På fredagskvällen är det intensiv skottlossning i närheten av hennes hus. När hon i ett meddelande sent på söndagen berättar om den aktuella utvecklingen förklarar hon att kvällen så långt varit lugn. Men tidigare på dagen visade det sig att några väpnade män gömde sig på gården bakom det hus det hon bor.

– I förorterna finns goda möjligheter att gömma sig. Här finns stora gårdar och buskage. De väpnade män som kommit hit har flytt från Homs, Idlib och Hama och andra konflikthärdar. En del av dem har bott hemma hos familjer, som antingen hotats eller fått betalt.

May Almoudalal säger bestämt att de som påstår sig vilja ”befria” Damaskus inte är Damaskusbor.

– Hälften av dem är inte ens syrier.

Dagligen rapporteras om medborgare från Tunisien, Libyen, Egypten, Jordanien och andra länder som dödas eller gripits. ID-handlingar med namn och bilder visas upp i syrisk tv. Som flykting från Irak upprörs May Almoudalal över att många av hennes landsmän återfinns bland rebellerna.

Vid Proletärens pressläggning hör vi av May Almoudalal igen.

– Jag är så glad idag. Äntligen har vi återtagit vårt älskade Damaskus. De flesta affärer är öppna, folk har återvänt till sina hus, transporter fungerar som vanligt. Igår gick vi på restaurang. Allt var lugnt och fredligt, precis som innan.

Jacob Chabo: ”Oppositionen är avslöjad”

– **Jag betvivlar att den så kallade** Fria syriska armén skulle kunna utföra en sådan attack själv. Allt pekar på israeliska Mossad och CIA.

Det säger **Jacob Chabo**, universitetslärare från kuststaden Latakia, apropå förra veckans terroråd i Damaskus då bland andra försvarsministern dödades.

Jacob Chabo menar att den väpnade oppositionen förlorat stöd.

– Det gäller även bland de som varit tveksamma till att stödja president Assad. För folket står det nu klart att den så kallade Fria syriska armén består av legosoldater, arabiska islamister och al-Qaidaanhängare.

Patrick: ”Vill skapa syriskt Benghazi”

– **Jag har kontakt med folk i Damaskus** och jag kan bekräfta att regeringen har situationen under kontroll. Nu är det i staden Aleppo och i de norra delarna vid gränsen mot Irak som

läget är som mest spänt.

Patrick är syrier och lever i exil i Kanada. Han står i ständig kontakt med vänner i hemlandet.

– Det som händer i norr är ett försök att förvandla Aleppo till ett syriskt ”Benghazi”, där Turkiet kan gå in med sina styrkor för att stödja Muslimska brödrskapet och al-Qaida-terroristerna.

Det finns många krafter som försöker dra nytta av konflikten. Patrick berättar att hundratals irakkurdiska Peshmergas, som lyder under kurdledaren Masoud Barzani, nyligen gick in i staden Qamishli i nordöstra Syrien.

– De ser staden som en del av det historiska Kurdistan.

Vi frågar hur han ser på Sveriges utrikesminister Carl Bildts senaste kommentar om nödvändigheten att ”hjälpa” Syrien efter det han menar är regimens ofrånkomliga fall.

– Jag skulle vilja fråga utrikesministern vad han tycker om al-Qaida. Efter 11 september fördömde hela världen, inklusive Sverige, terrorismen. I Syrien kämpar vi just nu mot samma fiende. Låt oss bara vara i fred och slutföra denna strid. Och så skulle jag vilja ge ministern rådet att sluta förlita sig på al-Jazira, BBC och CNN.

Patrik Paulov